

ATGRIEŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lk 12:16–21, Māc 2:18–22, Sak 27:23–27, 2kor 4:18, Māc 5:10, Kol 1:15–17.

ATMIŅAS PANTS:

“Es dzirdēju balsi no debesīm sakām: ‘Raksti! Svētīgi mirušie, kas mirst iekš Tā Kunga no šā brīža. Tiešām, saka Gars, lai tie atdusas no savām pūlēm, jo viņu darbi tos pavada.’”
(Atkl 14:13)

Tuvojoties darba gadu beigām, mūsu finansiālais fokuss pagriežas pret savu aktīvu saglabāšanu, gaidot dzīves beigas. Pāreja no darba uz pensijas laiku var būt ļoti traumatiska pieredze. Kā vislabāk rīkoties, ja runājam par finansēm?

Kļūstot vecākiem, cilvēki gandrīz dabiski sāk satraukties par nākotni. Visbiežāk sastopamās bailes ir: nomirt pārāk ātri (pirms cilvēks parūpējies par ģimeni), dzīvot pārāk ilgi (līdz izbeidzas aktīvi vai uzkrājumi), smaga slimība (visi mani resursi var tikt iztērēti vienā mirklī) un mentālā un/vai fiziskā nespēja (kurš par mani parūpēsies?).

Komentējot šīs bailes, Elena Vaita rakstīja: “Visu šo baiļu sākums ir sātans. [...] Ja viņi ieņemtu pozīciju, ko Dievs gribētu, viņu pēdējās dienas būtu viņu vislabākās un laimīgākās dienas. [...] Viņiem jānoliek malā trauksme un nastas un jāpavada laiks, cik vien priecīgi iespējams, un jāgatavojas Debesīm.” (“Liecības draudzei” 1. sēj., 424. lpp.)

Šajā nedēļā mēs pārskatīsim Dieva padomu attiecībā uz dzīves pēdējiem gadiem. Kas ir tas, ko mums vajadzētu darīt, no kā vajadzētu izvairīties un kādus principus ievērot?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. martā.

Bagātais muļķis

Izlasi Lk 12:16–21. *Kāds vēstījums mums šeit ir dots? Kādu spēcīgu pārmetumu Kungs izteica neprātīgajam cilvēkam, un ko tas mums māca par mūsu attieksmi pret to, kas mums pieder?* _____

_____

_____

Lai gan vēsts ir plašāka, kāds varētu apgalvot, ka šajā stāstā Jēzus pastāsta, ko nevajag darīt pensijas vecumā. Attiecīgi, ja cilvēks pārstāj strādāt, lai tērētu uzkrātos līdzekļus, viņam vajadzētu uzmanīties un ņemt šo stāstu pie sirds. Problēma nav tajā, ka cilvēks strādā smagu darbu un iegūst bagātību, it īpaši, kad viņš kļūst vecāks un, iespējams, vēl bagātāks. Problēma ir attieksmē pret to. Viņa vārdi – “atpūties, ēd, dzer un līksmojies” (Lk 12:19) – izsaka patieso šeit izteikto domu.

“Šim vīram nav augstāka mērķa par zvēriem, kas iet bojā. Viņš dzīvoja tā, it kā nebūtu Dieva, nebūtu Debesu, nebūtu nākotnes dzīves. It kā viss, kas viņam pieder, būtu viņa paša un viņš neko nebūtu parādā Dievam vai cilvēkiem.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 257., 258. lpp.)

Ja šajā dzīves posmā mēs domājam tikai par sevi un ignorējam citu cilvēku un Dieva darba vajadzības, mēs sekojam bagātā muļķa paraugam. Jēzus līdzībā nav norādes, ka bagātais vīrs būtu slinks vai negodīgs. Problēma bija tajā, kā viņš tērēja to, ko Dievs viņam bija uzticējis. Tā kā mēs nezinām savu nāves dienu, mums vienmēr vajadzētu būt gataviem tai, dzīvojot, lai īstenotu Dieva gribu, nevis dzītos pēc savtīgas dzīves.

Bībelē atklātā vispārīgā aina ir tāda, ka cilvēks strādā un paliek produktīvs, kamēr vien spēj. Patiesībā ir interesanti atzīmēt, ka lielo pravietisko grāmatu – Daniēla un Atklāsmes grāmatas – autori, pēc daudzu domām, bija 80 gadu vecumā, kad viņi pabeidza savu darbu. Tas notika laikā, kad vidējais dzīves ilgums bija aptuveni 50 gadu. Elena Vaita dažas no savām pazīstamākajām un iemīļotākajām grāmatām, piemēram, “Laikmetu ilgas”, publicēja aptuveni pēc 70 gadu vecuma. Vecumam, kamēr mēs esam veseli, nevajadzētu nozīmēt to, ka mēs pārstājam būt produktīvi un darīt labu, ja vien mums tas ir iespējams.

Jēzus deva padomu tiem, kas gaidīja Viņa otro nākšanu, lai viņi ir ne tikai modri, bet arī lai turpina darbu (Mt 24:44–46).

Kā mēs varam izvairīties no iekrišanas slazdā, kā tas notika ar šo vīru? Jautā sev: “Kāds ir mans dzīves mērķis?” _____

_____

Tu nevari paņemt līdzi

Kāds reiz uzdeva jautājumu slavenajam evaņģēlistam Billijam Grehemam par to, kas tagad, kad viņš ir vecs (tajā laikā Grehems bija sešdesmitajos gados) viņu visvairāk ir pārsteidzis attiecībā uz dzīvi. Ko Grehems atbildēja? “Tās īsums.”

Nav šaubu, dzīve paiet ātri.

Ko šie panti māca par cilvēka dzīvi? Ps 49:17; 1Tim 6:6, 7; Ps 39:11; Jēk 4:14; Māc 2:18–22.

Dzīve ne tikai paiet ātri, bet, kad tu mirsti, tu neko nevari paņemt sev līdzi, vismaz ne materiālās vērtības, ko esi uzkrājis. (Raksturu? Tas jau ir cits stāsts.) “..mirdams viņš neko nespēj līdzi paņemt un viņa godība neiet viņam līdzi” (Ps 49:17), kas nozīmē to, ka cilvēkam tas jāatstāj kādam aiz sevis. Kurš to saņems, protams, ir atkarīgs no tā, kādi plāni ir bijuši pirms tam.

Lai gan ne katram ir kāds nekustamais īpašums, lielākā daļa cilvēku ar savu darbu ir uzkrājuši zināmu bagātību. Kas notiks ar mantu pēc tavas nāves ir patiešām svarīgs jautājums, ko cilvēkiem vajadzētu pārdomāt.

Tiem, kam ir kādi īpašumi mūža beigās, lai cik tie būtu lieli vai mazi, namturības pēdējā darbība varētu būt rūpīga nekustamā īpašuma, ar ko nu Dievs mūs ir svētījis, pārvaldīšana. Ja jums nav plāna, kas notiks ar nekustamo īpašumu pēc nāves, var stāties spēkā valsts vai pašvaldības likumi (viss atkarīgs, protams, no tā, kur jūs dzīvojat). Ja jūs mirstat bez testamenta, lielākā daļa civilo jurisdikciju vienkārši nodod jūsu aktīvus radniekiem, neatkarīgi no tā, vai viņiem tie ir vajadzīgi vai nav, neatkarīgi no tā, vai viņi naudu izlietos labiem mērķiem vai ne, un neskatoties uz to, vai tu būtu izvēlējies kaut ko piešķirt tam un tam cilvēkam. Draudze nesaņems neko. Ja tas ir tas, ko tu vēlies, tad viss kārtībā. Ja ne, tad ir jāplāno jau iepriekš.

Vienkāršāk sakot, mēs varam teikt, ka, tā kā Dievs ir visa īpašnieks (sk. Ps 24:1), no Bībeles viedokļa būtu loģiski secināt, ka tad, kad esam pabeiguši to, ko Dievs mums ir uzticējis, mums jāatdod Viņam, likumīgajam Īpašniekam, viss, kas palicis, tiklīdz apmierinātas tuvinieku vajadzības.

Nāve, kā mēs zinām, var pienākt jebkurā laikā, un arī negaidīti, pat šodien. Kas notiktu ar taviem mīļajiem, ja tu mirtu šodien? Kas notiktu ar tavu īpašumu? Vai tas tiktu izmantots tā, kā tu gribētu? _____

Sāc ar personīgajām vajadzībām

Vecās Derības laikos daudzi Israēla bērni bija zemnieki un gani. Tāpēc dažas no Dieva apsolītajām svētībām ir izteiktas zemnieku valodā. Piem., Sak 3:9, 10 Dievs saka: ja mēs būsim finansiāli Viņam uzticīgi, mūsu “šķūņi pildīsies ar pilnību” (NKJV). Ir skaidrs, ka daudziem kristiešiem mūsdienās nav šķūņu. Tāpēc mēs saprotam, ka Dievs svētīs mūsu darbu vai mūsu uzņēmumu, ja būsim labprātīgi sekot un paklausīt Viņam.

Izlasī Sak 27:23–27. Kā jūs mūsdienu kristiešiem skaidrotu vārdus “uzraugi savus sīklopus un rūpējies par saviem ganāmiem pulkiem”? _____

Lai arī cik bieži Bībele brīdina bagātos no nabago apspiešanas vai mantkārības, Svētie Raksti nekad nenosoda bagātību vai cilvēku centienus iegūt bagātību, ja vien viņi to nedara negodīgi vai apspiežot citus. Patiesībā šodienas teksti Salamana pamācībās norāda, ka mums finanšu lietās jābūt čakliem, lai mums pietiktu sev un savai ģimenei. “Tev pietiek kazas piena tavai barībai, tava nama ļaužu uzturam un tavu kalpoņu paēdināšanai.” (Sak 27:27)

Kā mēs varētu pārfrāzēt šodienas pantu? Varbūt šādi: “Pārlūko savus finanšu pārskatus un nosaki savu finansiālo stāvokli.” Vai arī: “Izveido bilanci un izproti parāda attiecību pret kapitālu.” Laiku pa laikam jūsu peļņas gados būtu lietderīgi pārskatīt testamentu vai citus dokumentus un esošos līdzekļus, vajadzības gadījumā tos atjauninot. Dokumenti, piemēram, testamenti tiek ieviesti īpašuma plānošanas procesa sākumā, lai nodrošinātu aizsardzību pret priekšlaicīgu nāvi vai to, ka veselības apsvērumu dēļ nevarētu izlemt, kam nodot jūsu īpašumu. Padoms ir iepriekš plānot, kas notiks ar jūsu īpašumiem, kad tie vairs nebūs jūsu.

Īsāk sakot, laba pārvaldība attiecībā uz to, ko Dievs mūs ir svētījis, attiecas ne tikai uz to, kas mums pieder, kamēr esam dzīvi, bet arī uz to, kas notiek pēc tam, kad būsim aizgājuši, jo, ja vien Kungs neatgriezīsies mūsu dzīves laikā, kādu dienu mūsu vairs nebūs. Materiālie īpašumi, vai to būtu maz vai daudz, paliks. Tāpēc mums tagad ir jā rūpējas par to, lai tas, ar ko esam svētīti, varētu būt par svētību citiem un veicinātu Dieva darbu.

“Jo manta nepastāv mūžīgi.” (Sak 27:24) Kāpēc ir svarīgi šo domu vienmēr atcerēties?

Labdarība uz nāves gultas

Kādus principus mēs varam paņemt no šiem pantiem attiecībā uz to, kā mums vajadzētu rīkoties ar naudu?

1Tim 6:17 _____

2kor 4:18 _____

Sak 30:8 _____

Māc 5:10 _____

Naudai var būt spēcīga ietekme uz cilvēkiem, un tā ir sagražusi daudzus. Kurš gan nav dzirdējis par šausmīgām lietām, ko cilvēki ir darījuši naudas dēļ – pat ja viņiem tās jau bija daudz?

Tomēr tā nav jābūt. Dieva spēkā mēs varam pārspēt ienaidnieka mēģinājumus to, kas bija domāts kā svētība (materiālos īpašumus), pārvērst tos par lāstu.

Saistībā ar labu mūža noslēguma plānošanu, viens no draudiem, ar ko cilvēki saskaras, ir kārdinājums uzkrāt aktīvus tagad, uzkrāšanu attaisnojot ar domu: “Kad es nomiršu, es varu to visu ziedot.” Lai gan tas ir labāk, nekā vienkārši iztērēt visu tagad (kāds miljardieris esot teicis, ka viņa skatījumā būs dzīvojis pareizi tikai tad, ja čekam par viņa bērēm būs beidzies derīguma termiņš), mēs varam un mums vajadzētu darīt labāk.

“Es redzēju, ka daudzi savas dzīves laikā atturas atbalstīt Kunga lietu, mierinot sirdsapziņu ar solījumu, ka būs devīgi mirstot. Viņi gandrīz neiedrošinās ticēt un paļauties uz Dievu, dodot kaut ko, kamēr vēl dzīvo. Bet Kristus no saviem sekotājiem neprasa devību uz nāves gultas; ar to nevar attaisnot savtību dzīves laikā. Tie, kas līdz pēdējam mirklim stingri tur īpašumus savās rokās, gatavi tos labāk pakļaut iznīcībai, nekā Kunga lietai, pastāvīgi sastapsies ar zaudējumiem. Īpašumi ir gājuši bojā ļoti daudzos veidos. Ļaudis gan aņņemas kaut ko darīt, bet vilcinās, un sātans strādā, likdams šķēršļus, lai līdzekļi vispār nenonāktu Kunga mantu namā. Un tie pazūd, pirms tiek atdoti Dievam, par ko sātans gaviļē.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 5. sēj., 154. lpp.)

Kāpēc mums vajadzētu būt ļoti uzmanīgiem, kā mēs attaisnojam materiālo svētību izmantošanu? _____

_____

Garīgais mantojums

Lai gan nevaram zināt, kāda būtu cilvēku dzīve uz zemes, ja cilvēki nebūtu grēkojuši, vienu mēs varam zināt skaidri: nebūtu mantas uzkrāšanas, alkātības, nabadzības – parādību, kas nomocījušas mūsu pasauli kopš pierakstītās vēstures. Īpašumtiesību izjūta attiecībā uz to, ko esam nopelnījuši, īpaši tad, ja to darījām godīgi, tomēr ir dzīves izpausme kritušajā pasaulē. Tomēr neatkarīgi no tā, cik daudz mums pieder vai nepieder, ir viena svarīga atziņa, kas mums vienmēr jāatceras.

Izlasi tālāk uzskatītos pantus. Kāda ir to centrālā doma, un kā šai domai vajadzētu ietekmēt to, ko mēs darām ar materiālajiem līdzekļiem, ar ko Dievs mūs ir svētījis?
(Ps 24:1, Ebr 3:4, Ps 50:10, 1Moz 14:19, Kol 1:15–17)

Mēs esam namturi un pārvaldnieki pār to, ko Viņš mums ir uzticējis. Tas ir, Dievam tas viss pieder, un Viņš ir tas, kas mums dod dzīvību, eksistenci un spēku, lai mums vispār kaut kas varētu piederēt. Ir tikai loģiski, ka tad, kad mēs esam noslēguši savu dzīves ceļu ar visu, ko Dievs mums ir iedevis, un parūpējušies par savu ģimeni, mums pārējais ir jāatdod Viņam.

“Dodot Dieva darbam, jūs krājat sev mantas Debesīs. Viss, ko jūs noglabājat Debesīs, ir pasargāts no katastrofām un zaudējumiem, un tas aug, kļūstot par mūžīgu, nezūdošu substanci .. [un] tiks reģistrēts tavā kontā Debesu valstībā.” (Elena Vaita “Counsels on Stewardship”, 342. lpp.)

Ir daudz priekšrocību, dodot tagad, kad mēs vēl dzīvojam. Lūk, dažas no tām:

1. Donors var redzēt savas dāvanas rezultātu – jaunu draudzes ēku, jaunieti koledža, evaņģelizācijas kampaņu utt.
2. Cilvēki un kalpošana var gūt lielāko labumu tieši tagad, kad vajadzība ir vislielākā.
3. Pēc tavas nāves ģimenes locekļiem un draugiem nebūs jāstrīdas par tavu mantu.
4. Tas ir labs paraugs ģimenes vērtībām – dāsnumam un mīlestībai uz citiem.
5. Tas samazina īpašuma nodokļus.
6. Tas garantē, ka dāvana tiks nodota tev vēlamajam mērķim (bez tiesas vai neapmierinātu radnieku iejaukšanās).
7. Tas parāda, ka donora sirds ir mainījusies no savtības uz nesavtību.
8. Tas krāj mantu Debesīs.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elena Vaita ir uzrakstījusi divas nodaļas par šo svarīgo tēmu – mūsu aktīvu mantošanu. Izlasi “Liecības draudzei” 3. sēj. nodaļu “Turīgiem (un gados veciem) vecākiem” (116.–130. lpp.) un “Liecības draudzei” 4. sēj. nodaļu “Testamenti un mantojumi” (476.–485. lpp.).

Grāmatā “Counsels on Stewardship” (323.–335. lpp.) ir sadaļa, kurā runāts par nekustamo īpašumu plānošanu. Elena Vaita rakstīja: “Ja viņi būtu kristieši, tad to, ko daudzi ir nodomājuši atlikt līdz savām pēdējām stundām, viņi būtu darījuši, kamēr vēl ir spēcīgi. Viņi ziedotu sevi un savu īpašumu Dievam un, rīkojoties kā Viņa pārvaldnieki, viņiem būtu apmierinātības sajūta, ka viņi dara savu pienākumu. Kļūstot paši par saviem izpildītājiem, viņi varētu paši izpildīt Dieva prasības – tā vietā, lai noveltu atbildību uz citiem.” (“Liecības draudzei” 4. sēj., 480. lpp.)

Ko viņa domā ar “kļūstot paši par saviem izpildītājiem”? Parastā testamentā tas, kurš to raksta, izdala aktīvus pēc viņa nāves saskaņā ar vēlmēm, kas izteiktas tajā. Kļūstot paši par saviem izpildītājiem, jūs vienkārši paši izdalāt savus aktīvus, kamēr esat dzīvi. To darot, jums būs apmierinātības sajūta, redzot rezultātu un zinot, ka apejaties ar Dieva uzticētajiem talantiem pareizi.

Kristus Otrā nākšana kristiešiem ir “svētlaimīgā cerība”. Mēs visi esam domājuši, cik brīnišķīgi būs redzēt Jēzu nākam debesu padebešos. Mēs ļoti vēlamies dzirdēt vārdus: “Labi darīts!” Bet, ja nu mums būs jāiet dusēt, pirms Jēzus atgriežas? Ja būsīm sekojuši Viņa atklātajai gribai, mēs gandarīti baudīsim, kā darbs virzās uz priekšu, pateicoties mūsu pūlēm, zinot, ka, pateicoties mūsu nekustamā īpašuma plānam, darbs turpināsies arī pēc tam, kad mūsu vairs nebūs.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kaut arī mēs varam krāt mantas Debesīs tagad, kāpēc tas nav tas pats, kas censties nopelnīt vai pat “nopirkt” savu glābšanu?

2. Lai gan mums jābūt dāsniem ar to, kas mums ir tagad, mums vajadzētu būt arī gudriem. Cik bieži mēs esam dzirdējuši par cilvēkiem, īpaši konkrētu datumu sludinātājiem, kas lūdz naudu, jo, lūk, tādā un tādā datumā notiks tas un tas, un mūsu naudai zudīs jebkāda jēga, tāpēc labāk to nosūtīt tagad viņa kalpošanai... Kā mēs varam iemācīties atšķirt šo viltību no pareiziem veidiem, kā mēs jau tagad varam izmantot savus līdzekļus Dieva darbam?